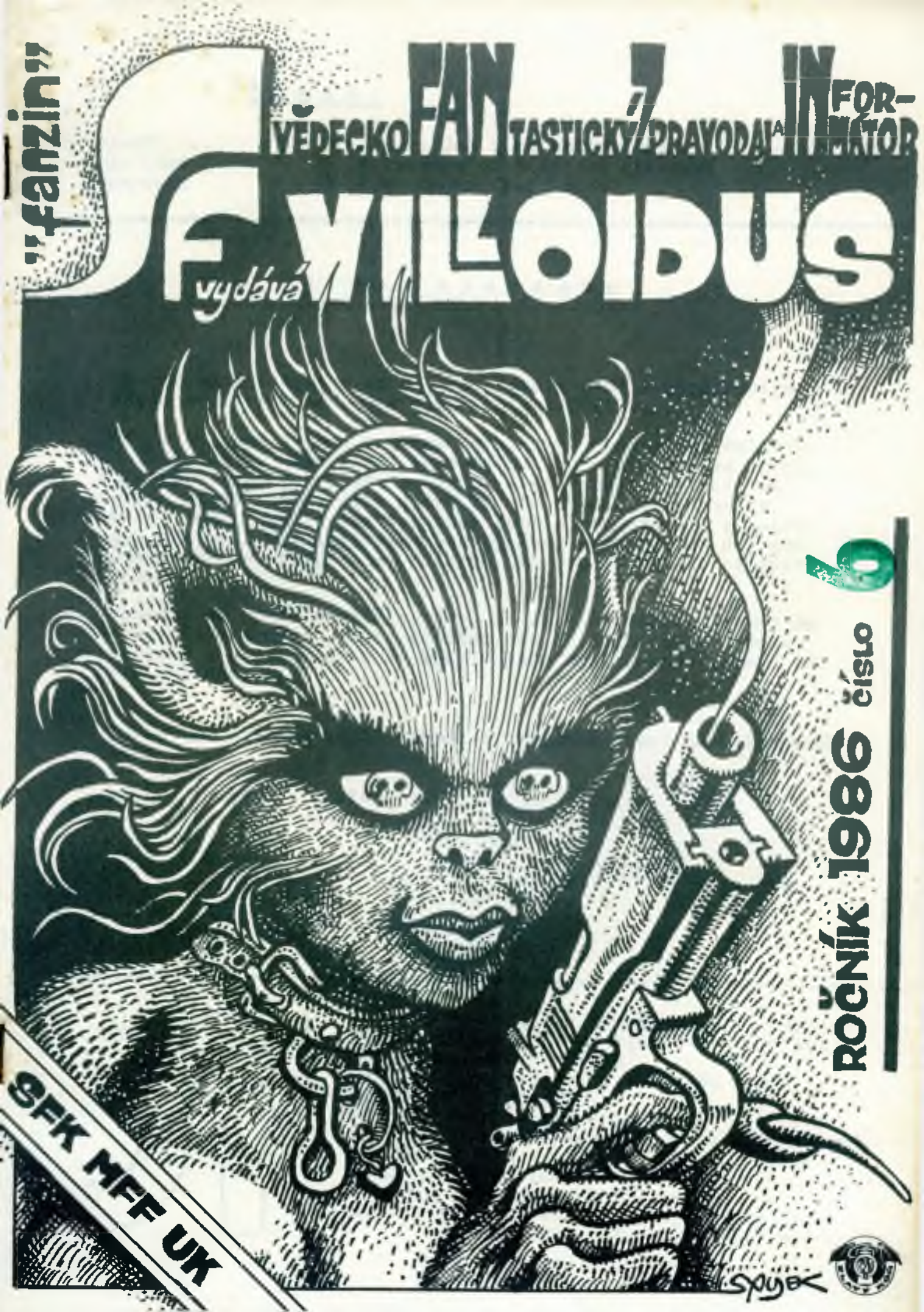
"fanzin"

VĚDECKO FANTASTICKÝ ZPRAVODAJ A INFORMÁTOR

SF ILOIDUS

vydává

ROČNÍK 1986 ČÍSLO 7

SFK MFF UK

O B S A H :

paměti...	str. 2	Z.Páv: Jak jsme se vznikli
povídka	" 26	E.Hauserová: Šišůtská groteska
obrázek	" 30	E.Nováková: Pod Lunou?

C o s i dnes p ř e č t e t e

Hlavní náplní šestky se po právu stalý paměti Zdeňka PÁVa, které vypráví o tom, jak může vznikat SFklub...

Ptáte se proč zrovna v našem fanzinu ? Odpověď je relativně jednoduchá. Zdeněk PÁV se účastnil letošní soutěže "O cenu Huňáče zeleného", kde s částmi svých pamětí umístil na druhém místě. Tehdy jsme usoudili, že by asi stálo za to, aby si PAMĚTI mohlo přečíst více fanů - především i z ostatních SFklubů. Požádali jsme pak Zdeňka, aby PAMĚTem dal nějakou lepší - rozsáhlejší - formu, kterou si můžete přečíst dnes.

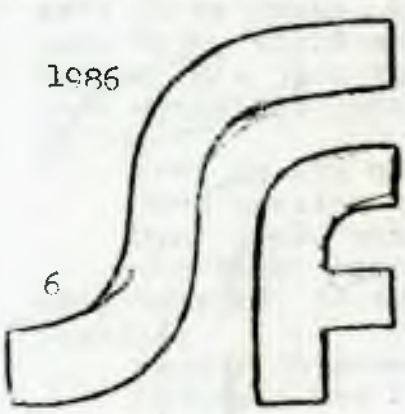
Donesli se k nám rovněž zprávy, že Zdeněk začal pracovat na druhém dílu PAMĚTí, takže doufáme, že ho toto číslo trochu popožene v sepisování a že opět budeme mezi prvními, komu své dílo nabídne....

Takže teď již jen klid, pohodu a příjemné čtení následujících řádků

přeje

REDAKCE

---

vědecko-fantastický zpravodaj a informátor
fanzin pro vnitřní potřebu SFK Villoidus
při FO SSM MFF UK Praha
vychází neperiodicky 5 - 7 krát ročně
NEPRODEJNÝ - zdarma !!!
Šéfredaktor: Martin Hlaváč
Na čísle 6 spolupracovali: M. + E. Novákovi, J.Kašpar
náklad: 280 výtisků; počet stran: 30
redakční uzávěrka: 15.12.1986
adresa: SFK Villoidus, kolej Hvězda FO/IT
162 08 PRAHA 6 - Petřiny

FV SSM 271

Paměti plzeňského klubu vědecké fantastiky Andromeda v mezích platných nařízení

díl I.

Jak jsme se vzali aneb Od inzerátu k Vetřelci

Ale dobových historických dokumentů a vlastních vzpomínek a výmyslů sepsal Zdeněk Pavl

Venku je pošmourný den, trochu prší a fouká vítr. Ani psa by tam člověk nevyhnal. Doma je teploučko, oheň praská v krbu, tedy pomyslně, že, pochopitelně, že žádný krb nemám, chci jenom navodit tu pravou atmosféru, abych mohl s převahou napsat - pravá atmosféra na psaní pamětí.

Ne mých pamětí, proboha, ale pamětí plzeňského klubu science fiction /či přesněji a oficiálněji vědecké fantastiky/, kterému se říká Andromeda.

Proč ten název, vysvětlím mnohem později.

Neděste se, prosím, slova paměti, neznamená to ani zmínka, že budu psát to, co si pamatuji, to bych toho moc nenapsal, spíš je to proto, že se mi nelíbí slovo dějiny... dějiny, to jsou děje, které se dějí, dály anebo /a možná spíš/ nedějí a nedály, ale jsou tolik potřeba nebo se tolik líbí, že si je lidé vymysleli jako dějiny a věří, že se staly. Krásná filozofie.

Svět je tím mnohem zajímavější.

Dává prostor každému, kdo to potřebuje.

Nyní např. mně, protože tohle psaní nebude žádná nuda.

Ale koneckonců, kdepak je psáno, že i když si člověk něco vymyslí, že se to nestalo, nestane, nebo kdesi právě nestává.

Vesmír je zatraceně složitá a velká věc.

Naštěstí pro klid lidí.

FV SSM 272

Tak, jak to všechno vlastně začalo?

Napadá mě, že bude možná lepší nejdřív představit pár lidí, kterých se to všechno bezprostředně týká.

Všechny osoby jsou pravé, skutečné a uvedené pod pravými jmény či zkratkami.

To kdyby se v nich náhodou někdo poznal, tak se plete.

Největší a nejvýraznější postavou Andromedy je inženýr Karel Jedlička. Obrovský nejen objemově a tělesně, ale hlavně duchovně, organizačně, humorně a jinak. Je zcela zřejmé, že si zaslouží, aby byl představen jako první.

Karel je archivář.

Archivuje naprosto všechno.

Jednou u mne náhodou viděl vstupenku z koupaliště a chtěl jí na mě, že je prý sbírá.

Dal jsem mu ji.

Proč ne.

Ostatně je to hezké. Věci jsou od toho, aby se hromadily. Jedním z vesmírných principů je právě princip hromadící a jeho hlavními představiteli jsou černá díra, zelená díra a Jedlička. První dvě mají protipól, bílou díru a civil, Jedlička protipól nemá, ten co archivuje už nepustí. Jeho sklep kde se archiv nachází, byl jeden čas předmětem výzkumů jisté kosmické skupiny zabývající se možností rozšiřování prostoru a Karlův sklep se zdál být nadějným řešením. Bohužel zklamal.

Ukázalo se, že je vyklenut do jiného vesmíru a ve vzniklé prostorové kapse se Jedličkův archiv hromadí. Tamní obyvatelé tento jev zkoumají a nejsou z něho moudří.

Zdá se jim, že jejich vesmír se smršťuje.

Karel Jedlička se o sci-fi zajímá velmi dlouho, tak má patřičně rozsáhlou knihovnu. Kromě ní a archivu má dva kluky a ženu Stáňu. Stáňa není scifistka, ale Karlovi to trpí.

Což je štěstí pro sci-fi a hlavně pro Andromedu.

Karel nosí brýle, má trabanta a pracuje u počítače. Je také otcem výměnné burzy Andromedy.

Má toho na svědomí hodně.

Pracovníkům ÚSPZ DD /Ústředí pro sledování podezřelých změn hodnot desinteligenčního pole/ přidělává spoustu práce. Dostávají za něj příplatky.

Karel nosí krásné modré krátké kalhoty, jakmile vysvitne sluníčko.

Moc nepíše a když, tak nádherné blbosti.

Například : víte, co je to veverkohodina ? Jedna veverka viděná po dobu jedné hodiny.

Karel má jednu velmi zajímavou vlastnost. Prokecá se všude, tedy dostane se prostřednictvím svých úst všude tam, kam nikoho nechtějí pustit. Myslím, že by se prokecal i do lví klece a bez újmy na zdraví se zase vrátil zpátky.

Tolik o Karlovi, z aleka to není všechno, ale další drby budu dodávat v průběhu vyprávění.

Druhou postavou těchto dějin je doktor VC. Bohužel se během psaní paměti stal z hlavní postavy pouhou postavou epizodní, protože ze sci-fi odešel.

Kam?

No, zeptejte se jeho, dělá v nemocnici ve Stodě.

Možná, že se ostatní urazí, ale podle mě je VC /tedy byl/ jediným opravdovým scifistou v klubu.

On totiž měl nápady a to geniální.

Geniální nápad je ten, který bez přemýšlení nadchne každého, kdo je mu na blízku.

FV SSM 273

Geniálních nápadů je obrovský nedostatek a je jich moc třeba. VC se podařilo mne nadchnout geniálním nápadem vždycky alespoň jednou. Naposledy mne nadchnul zkratkou NF - Národní fantastika.

Mít nápady je asi to nejhlavnější.

VC hodně píše, ale své nejlepší nápady nechává z neznámých důvodů stranou. Je to škoda.

Vyšla mu knížka. Je z lékařského prostředí a docela hezky se čte. Přesto to není ono.

Řekl ovch to asi takhle: podobných knížek existuje mnohem víc, než lidí typu VC.

VC je také ředitelem muzea Stanislava Fajfrlíka.

Má i razítko.

Fajfrlík je úžasně obsáhlá postava a ještě se k ní vrátím.

VC byl prvním předsedou plzeňského sf klubu.

Je tedy historickou osobností.

Má manželku. Jmenuje se Alena a já si ji občas pletl s androidkou AJ. Což je ostuda.

Alena je také scifistka.

U nich doma musí být scifistický ráj. Mají dvě děti, uvidíme, co z nich vyroste.

VC je menší postavy a má černé vlasy. Loni jsem ho viděl v legrační modré čepičce.

Byla mu trochu malá.

Bylo to na setkání sf klubů v Teplicích. Tam bylo dobře!

VC má trabanta a několikrát mne v něm svezl. Jednou, to bylo asi ve dvě v noci, to mě dovezl na kolej.

Byl jsem moc rád.

Další postava dějin se jmenuje Žabža, Žabák nebo Michal Kůs. To poslední je občanské jméno.

V současné době je předsedou klubu, protože si vytáhl nejkratší sirku. O předsedování nikdo nestojí.

Není se čemu divit.

Michal je tichý a nevýrazný hoch. Má kudrnaté vlasy a u nosu malou bradavici.

Bydlí na koleji, má počítač a zajímá se taky o muziku.

V klubu je hodně aktivní, to je dobře.

Má trochu andělský výraz ve tváři, to asi kvůli těm vlasům. Jednou říkal, že si ho lidé pletou s dívkou.

Podstatnou část postav těchto dějin tvoří dívky.

Vyvolávají dojem, že klub je silně feminizován.

Upřímně řečeno, není jich tolik, ale dovedou velmi hlasitě a často mluvit.

Jmenují se Šiška, Helena a Radka.

Šiška je Karlova kamarádka. Je to scifistka - amatérka. Abych řekl pravdu, nevím, co ji na tom baví, ale co je mi do toho, že?

Šiška /občanským jménem Lenka, dál nevím/ jednou dělala nepozemšťana. Byla celou dobu obalená do alobalu a blikala baterkou. Měla za úkol navázat kontakt s pozemšťany.

Povedlo se jí to, až když se zase stala pozemšťankou.

Alobal má nyní Karel v archivu.

Šiška je alergická na blbost. Naskakují jí z ní pupínky.

Měla incident s androidkou AJ ohledně náplní schůzek klubu. Tehdy jí naskákaly pupínky.

AJ bezprostředně hlídá klub a je podřízená pracovníkům ÚSZÚDP. Pracuje velmi spolehlivě.

Šiška je malá, má krátké kudrnaté vlasy a často se smě-

EV S3M274

je.

Dále je nezbytné představit Helenu Lukášovou.

Je ještě menší než Šiška, ale má vyšší a intenzivnější hlas. Nosí brýle a má manžela. Jmenuje se Petr.

Četl jsem od něj jednu povídku. Pojednává o člověku, který chce zabránit válce. Zjistí, že lidstvo mír vůbec nechce.

Překvapivé zjištění.

Mám od Heleny půjčený rukopis této povídky.

Ještě jsem jí ho nevrátil, protože ho nemůžu najít. Až ho najdu, tak ho vrátím.

Radka je zřejmě nejatraktivnější člen klubu, nepočítáme-li Tedličku.

Rozhodně je ale atraktivní jinak než Karel.

V klubu se začala projevovat, když jsem spadnul do zelené díry. Než jsem z ní vyletěl, trvalo to rok.

Mám odtamtud zajímavé poznatky.

Radka má černé, naprosto nepoddajné vlasy a zřejmě miluje červenou barvu.

Na oblečení.

A na závěr ještě zbývá, abych představil sebe.

Jmenuji se Zdeněk Páv a sf mě děsně zajímá, ale pořád nevím proč. Vodně jsem si s tím lámal hlavu.

Scifistou jsem asi sedm let a už ani nevím, jak to začalo. Ale to je konec konců jedno.

Jsem pozemšťan, i když o mně jednou VC řekl, že si myslí, že pozemšťan nejsem. Spletl se.

Je to škoda, protože bych si docela rád zkusil být někým jiným. Ale asi to není jen tak. Asi to nemůže každý.

Mám dvojníka.

Je to androjd a vyrobili ho pracovníci ÚSPZUDP. Sdílí se mnou moje tělo i mozek. Ale nijak to nevadí, je velmi skromný a tak to vůbec nepociťuji. Má jen jednu vadu - jeho vzpomínky se čas od času prolnou s mými.

Tímto způsobem jsem získal většinu informací, které jsou napsány v těchto poznámkách. To aby si někdo nemyslel, že jsem si to vycucal z prstu.

Proč si v ÚSPZUDP vybrali jako model pro svého androida zrovna mne, nevím.

Ale ne, že by mi to nelichotilo ... pokud s tím nebudou v budoucnu nějaké komplikace.

Nedávno jsem se oženil. Moje žena se jmenuje Markéta a není to scifistka. Ale trpí mi to.

Máme dceru, také Markétu, tá začíním vyprávovat scifistické pohádky, aby byla moderní.

Tak, tím jsem zapletl do dějin i sebe a mohu začít.

Ale jak ...

No, třeba takhle :

Tichý a ledový kosmický prostor, kterým se řítí po své oběžné dráze planeta Mars. Na pozadí miliard blikotavých hvězd se náhle objeví temné těleso. Zvolna se zvětšuje a vyplňuje prostor. Je to menší marsovský satelit Phobos, jinak umělá družice, kde sídlí pobočka vesmírné organizace ÚSPZUDP. Pobočka je velmi malá a zastaralá, snad proto, že tyto končiny vesmíru nejsou moc důležité a jsou velmi řídce obydleny.

Sídlo ÚSPZUDP je velmi zanedbané.

Před časem zjistil sovětský astronom J. Školovskij, že těleso Phobos má velmi malou hustotu, a že je tedy s největší pravděpodobností duté. Usoudil, že je umělého původu.

FV SOV 25

Na stanici z toho měli velké starosti.

Potom ale nějaká družice satelit vyfotografovala a zase bylo všechno v pořádku. Satelit je totiž tak zanedbaný, že vypadá jako balvan.

Lidé mají zvláštní logiku.

Věří v podstatě jen tomu, co vidí.

V tomto případě to bylo ku prospěchu věci.

Vedoucí ÚSPZHDP dostal pochvalu a nepřízitou prémii. Jeho podřízený a pomocník Publub, který měl vnější vzhled satelitu na starosti nedostal důtku a pokutu, kterou mě dostat za nedbalé plnění povinností.

Vše bylo v pořádku.

Pub Publub dostal nové směrnice, podle kterých musel udržovat zmatlý povrch satelitu.

Prvořadou podmínkou činnosti stanice byla nenápadnost.

Pozemšťané se o nich nikdy neměli dovědět.

Na to to satelitu tedy začíná první příběh paměti.

Bohor Vovnc, vedoucí stanice, seděl za stolem, dvěma rukama si podepíral hlavu, třetí měl volně mataženou podél těla a kovovou protézou, čtvrtou a poslední horní končetinou, čmrkal zamyšleně do malého globusu Země.

Pub Publub byl ovinut kolem mohutného špalku vyčnívajícího ze stěny /toto zařízení narazuje na rovině rodné planetě žižle/, jednou rukou byl opřen o podlahu a hlava mu co chvíli padala ospalostí na stočené tělo.

Teď mě napadá, že jsem zapomněl představit dva nepozemské představitele tohoto vyprávění.

Začnu od šéfa, jak se sluší a patří.

Jmenuje se Bohor Vovnc. Je vysoký asi tři metry a má dva páry rukou. Bohor má ovšem jen ruce tři, protože o jednu přišel při letecké katastrofě. Bylo to takhle:

Loď, ve které Vovnc letěl, měla poruchu právě v okamžiku, kdy se nořila do paraprostoru. Vovncovi se ponořila jen ruka a celé tělo zůstalo v prostoru. Vzhledem k odlišným dimenzím byla ruka najednou větší než celý vesmír, kde bylo tělo, což nakonec zachránilo Bohorovi život. Když si svou situaci uvědomil, zamával rukou, čím způsobil silné vibrace prostoru, začala anihilovat hmota a uvolnil se zbytek energie, aby se Vovnc mohl odpoutat od mimoprostoru a vrátit se do vesmíru, který hodlal opustit. Ruka se už bohužel nevrátila.

Mávání ruky vznikl o tzv. reliktové záření o teplotě 3 Kelvinů. Bohor Vovnc totiž chtěl opustit náš vesmír.

Od té doby ho ale miluje jako svůj rodný vesmír a nehodlá se již nikdy svěřit paraplavbě, tedy paraprostorové flotile kosmických lodí.

Dostal zdravotní penzičku a aby si přivydělal, vzal místo vedoucího ÚSPZHDP. Alespoň je vidět, jak malý význam tato oblast vesmíru má.

Jedinou starostí Bohora Vovnce je, aby se příliš nesnížily hodnoty desintegračního pole, což zase není takový problém.

Uhlídat Vo a Jedličku zase tak složité není, i když se občas musí pracovat. Ale od toho má Vovnc konec konců pomocníka.

Ještě aby nedošlo k omylu - ÚSPZHDP nespravuje celou planetu, ale pouze malou část - okolí Plzně. Podobných ústředen je celá řada a jsou koordinovány NC ÚSPZHDP /Nadřízeným orgánem .../. Všechny sídlí na Pholosu, ale díky oscilacím časoprostoru to vypadá, že je tam ústředna jen jedna.

FV S3M 276

Ale není.

Rohor Voypc se stal fandou na pozemské věci.

Tvrdí, že pozemnologie, jak se věda o věcech pozemských zve, podporuje fantazii a obrazotvornost, že pozemšťané jsou tvorové, kteří neidou namodelovat na počítači.

Něco na tom asi bude.

Např. vedoucí PZO /pozemské organizace, tj. sdružení, pod kterým byl později klub Andromeda založen/ nevěděl, co je to sci-fi a tak zakázal celý klub.

To se opravdu předpokládat nedalo.

Rohor byl touto příhodou nadšen. Ne tak členové klubu.

Vrchní cest paraprostorem nesnáší vedoucí ÚSpCmP převtělování. Což je vážný nedostatek, protože se na Zemi smí jen v přestělení za člověka nebo tvora nebo věc, která je na této planetě běžná.

Je to kvůli nenápadnosti.

Voypc odlétá na Zemi jen ve výjimečných případech.

Ostatně na práci má Puba Publuba.

Ten vypadá jako had. Je asi 15 metrů dlouhé tělo, úzké a v přední části, hned za hlavou, má kloubovitou ruku s 22 prsty. Prsty jsou velice tenké a na koncích roztřepené do spousty chapadélek, takže to vypadá, jakoby mu z každého prstu vyrůstalo ještě spousta malinkých prstíků.

V podstatě tomu tak je.

Hlava Publuba vypadá skoro stejně jako hlava pozemšťana. Je však úplně bez vlasů a na lebce má modrofialové skvrny.

Na rozdíl od svého šéfa nemá pozemšťany moc rád. Připadají mu hloupí. Ostatně, je skoro ve všem opakem šéfa.

Např. se velmi rád převtěluje a nejvíc si oblíbil tělo mladé krásné dívky a nad po něm přihlouplého mladíka s knírkem a kravatou.

Druhou podobu už ale nesmí používat, protože v ní byl nápadně přesvědčivý.

To bylo, když dělal pořadatele v kavárně Dominik, kde se kdysi konaly schůzky klubu.

Onehdy tam bylo divadelní představení. Mám kamaráda, který chtěl představení vidět, ale není členem klubu a pořadatel ho nechtěl vpustit, protože neměl pozvánku.

Na první schůzky se ještě rozesílaly pozvánky.

Teď už ne.

Je to pracná a stejně přijde kdo chce. S pozvánkou nebo bez ní. Tehdy to ale bez pozvánek nešlo.

Pořadateli bylo jedno, že kavárna byla poloprázdná. Vonal práci, kterou mu nařídili.

Šel jsem tedy do sálu, vzal si vstupenku od jiného kamaráda a donesl ji kolegovi u vchodu. Pak jsem řekl pořadateli, že už pozvánku má.

Že si pro ni skočil domů.

Pořadatel se zatvářil vítězoslavně a zřejmě byl spokojen s výchovnou lekcí, kterou nám uštědřil.

Nápadného mu nebylo nic.

Tehdy pochopitelně nikdo nevěděl, že se jedná o převtěleného Puba Publuba.

No a nyní se konečně nechu pustit do příběhu.

Opustil jsem Puba, klim ajícího na svém špalku, protože na stanici bylo ticho a klid.

Vtom se otevřely dveře a vešel robot ...

Hm, tak tenhle začátek se mi moc nelíbí.

Robot totiž nese zprávu o vyhlášení hodnoty DTP /desin-

tělesenčního pole/, které způsobilo první setkání čtenářů sf v Plzni.

Jenže ono to vlastně všechno začalo mnohem dřív ...

Pro mne to bylo tím inzerátem:

Staroměstské náměstí, nově upravená místnost a široká přepážka z lakovaného dřeva. Za přepážkou sedí tři dámy, před ní stojím já.

Celé dohromady je to inzertní oddělení Mladé fronty.

Tedy mimo mne.

Já jsem z kazní a chci si podat inzerát.

Mě totiž k funkci inzertního oddělení nepotřebují. Mám dojem, že k tomu nepotřebují vůbec žádné zákazníky. Ti co stojí před přepážkou totiž jenom otravují.

A otravovat znamená vyrušovat z klidu.

Mám smůlu - můj inzerát se nehodobá žádnému ze tří vzorků, které visí na nástěnce za mnou. Jeden je k seznámení, ve kterém nějaký 21 letý hledá nějakou 20 letou, druhý by rád koupil 3+1 v centru města a třetí prodává párek morčat.

Nemohu si z nich vybrat, i když mi dámy radí.

Říkám nechonitelně otravuji ještě více, což mi dávají patřičně najevo.

Opět předkládám svůj návrh inzerátu. Pomůžel se v něm vyskytuje slovo sci-fi.

Dámy neví, co to znamená. Celkem automatická reakce typického pozemšťana v takovém případě je zakázat co se dá.

V mém případě inzerát.

Přemlouvám.

Nic.

Upravuji text.

Odchod za vedoucí a krátká porada.

Zase upravuji, tentokrát dle námětů dle nich.

Konečně.

Mám vyhráno!

Za pár dní vyjde inzerát, který zaručuje, že po mně všechny pozemšťany zainteresované v těchto pamětech. Kdybych inzerát nepodal, asi by se změnilo jen to, že by z nich vypadla moje maličkost. Ovšem ani by nevznikl tento text.

Pro jeho zrod má tedy inzerát klíčový význam.

Je jeho duchovním otcem.

Zněl:

"Hledám někoho, kdo čte sci-fi
Zn.: A věří jím. "

Přišlo mi na něj asi 15 odpovědí.

Nazmi se zdánlivě nic nestalo. Jen pár pozemšťanů vzalo do ruky psací potřeby.

V ničem to už tak klidná nevypadalo.

Sotva dopravily automaty na stanici zakázku - zásilku čerstvého tisku, nastala doslova válka. Válka nevyvolal ani tak i zerát sám, jako spíš fakt, že snad bude práce.

Je zajímavé, že i ty nejrůznější ve svém bytosti mají určité velmi podobné vlastnosti.

Jsou třeba neradi vyrušováni z nečinnosti.

- Blbci, zamumlal už popáté vyvolal a přeštil kovovou končetinou do sto u, to musej u šlat zrovna teď.

Pro vysvětlení - Rohor má být za pár pozemských měsíců na dovolenou. Slovo blbci je také velmi zajímavé.

Je totiž nejrozšířenějším slovem ve vesmíru.

Ne snad, že by slovo samo bylo tak oblíbené, ale existuje spousta bytostí, které by o tom nějak pojmenovat.

To je geneze slova blbost, blbci.

Nakonec se zjistilo, že také v inverzním vesmíru je velmi přesný ekvivalent.

Inverzní vesmír je naprostý opak našeho vesmíru - všechno je stvořeno z psychična a hmota slouží k myšlení.

Čím je kdo těžší, tím je chytřejší.

Inverzní vesmír je na rozdíl od našeho velmi smutný a řídký. Asi proto, že každá myšlenka je tam tak snadno k odhalení.

Má se totiž zvážit.

Slovem hlboci jsou tu označováni ti, co váží nejméně, případně ti, co váží nejvíce, ale jen od těch, co váží nejméně.

Když Yoypc řekl pošesté slovo hlboci, trochu se uklidnil a vyzval kolegu Puba Publuba, aby vyjádřil svůj názor.

Pub pochopitelně navrhl, že by se věc měla prozkoumat na místě. Tedy na Zemi.

Řekl to jednak proto, že velmi rád navštěvoval Zemi v různých přestrojeních a jednak proto, že věděl, že Yoypc to nesnáší.

Ten zareagoval přesně po jeho očekávání - vyběhl do své maskérny a nasadil si tu nejnepříjemnější škrabošku, co našel.

Yoypc totiž nemá mimiku obličeje a své cítění tedy musí vyjadřovat škraboškou. Má jich ve své maskérně bohatou škálu pro všechny možné nálady.

Kromě toho maska ještě zakrývá velecitlivé senzory, které má na obličeji a na které nesmí dopadnout záření cizího pohledu.

Má se říct, že Rohora ještě nikdo neviděl bez masky.

Nikdo neví, jak vlastně vypadají.

I pozemšťané užívají různé masky, ale vytvářejí je mimickým svalstvem.

Na rozdíl od Rohora Yoypce však nevyjadřují své pocity, ale naopak je zakrývají.

Je to zajímavá vlastnost pozemšťanů.

Svou maskou chtěl Yoypc naznačit, že s Pubem naprosto nesouhlasí. Na druhé straně se ale něco udělat muselo.

Poslal tedy Puba samotného, i když to bylo proti předpisům.

Vlastně to byla taková tichá dohoda.

Šéf si seděl v pohodlíčku na stanici a Pub se beztrestně rozšoupnul na tu báječnou planetě Zemi.

Pub Publub se tedy znovu octl na Zemi.

Autobusy nasávaly vzduchem prosycený smog, protože bylo právě odpoledne a dopravní špička.

Vše na jedné z nejfrekventovanějších plzeňských tříd.

Pub - v oblíbeném převlečení za krásnou mladou dívku - stál na přeplněném nástupním ostrůvku a vychutnával vlastní pocit nedostatku místa.

Pub totiž pochází z naprosto přesídlené planety, kde se žije v několika vrstvách na sobě. Vzhledem k přirozené podobě Pubova těla, tedy hadího s mnoutrou rukou, to nevadí, protože v případě potřeby se může prohnat na zem.

Nástupní ostrůvek tedy připomněl nepozemšťanovi domov.

Přijela tramvaj.

Krásná dívka Pub se nacpala dovnitř a bylo jí čím dál tím lépe. Čím dál tím víc mu to připomínalo domov.

Jen o to rozkošné.

Pohužel cesta měla trvat snad dvacet minut. Publub

totiž jede na koleje, kde jsem ubytován. Chce si mě prohlédnout zblízka.

Jízda v typicky pozemském dopravním prostředku ale neuroběhla hladce.

Statná pozemšťanka v modrém stejnokroji a s odznakem v ruce zřejmě prožívala podobnou rozkoš z nedostatku místa jako Bub. Drala se sem a tam a aby si chvíle sblížení prodloužila, chtěla ukázat od každého kousek papíru.

Bylo to velmi chytré a Bub se rozhodl, že to příště zkusí také. Lidé kolem hlasitě mluvili.

Párkrát se ozvalo i vesmírně rozšířené slovo blbci a i horší. Zdálo se, že ve spojení s pozemšťankou v modrém, případně jejích kolegů.

Bub to dobře nechápal.

Z hlediska nejmodernějších teorií desinteligenčního pole si právě ona počínala skvěle a statečně.

Sama jediná dokázala udržovat hodnoty DI-pole.

Měla ovšem mocnou podporu v organizaci zvané Dopravní podniky. Dopravním podnikům patří i tato přecpaná tramvaj.

Je od nich milé a obětavé, že umožňují tuto skvělou zábavu. Bub jim záviděl.

Pozemšťanka se prodrala k převtělené dívce.

Prostoru valem ubývalo.

Bub s milým dívčím úsměvem ukázal také kousek papíru. Nešťastnou shodou okolností to byl obrázek buldozeru.

Do jemných nuancí lidského myšlení se pracovníkům ÚSPZ-HDP nikdy nepodařilo proniknout.

Také Bublub nevěděl, proč se tak rychle ocitl mimo tramvaj ruku v ruce oné paní, která nyní velmi hlasitě mluvila.

Asi tři slova ještě neměli na stanici zanesené ve slovníku. Bub si je poznamenal na rub obrázku s buldozerem a pro jistotu požádal pozemšťanku, aby mu je ještě jednou artikulovala.

Samozřejmě, mohl použít jiný záznamový prostředek, ale chtěl zůstat nenápadný.

V něčem se ale asi zmýlil.

Byl čím dál víc nápadný.

Rozhodl se pro trik, který již na Zemi několikrát s úspěchem použil.

Bub si založil kartotéku nejrůznějších triků, kterými lze na Zemi dosáhnout nemalých úspěchů, a chtěl je popsat v turistické brožuře o Zemi, která by měla vyjít v edici turistických příruček. Země se totiž uvažovala jako budoucí rekreační oblast.

Zvláště vhodná by měla být pro bytosti žijící na planetách s nekyslíkatou atmosférou.

Pozemšťané se překonávají, aby pro turisty připravili ty nejpřirozenější podmínky.

V blízké budoucnosti dokonce rada vesmírného cestovního ruchu uvažovala o rozšíření pro obyvatele radioaktivních planet. Situace na zeměkouli se nejeví ani v tomto směru nijak beznadějně. Bubův trik, kterým hodlal vyklouznout z ošemetné situace spočíval v tom, že statnou pozemšťanku v modrém něžně objal a dlouze ji políbil.

V převtělení za mladou dívku tento trik již několikrát úspěšně použil, zvláště na osobách opačného pohlaví.

V první chvíli se zdálo, že bude mít s trikem opět úspěch.

Všichni kolem ztichli. I dáma v modrém.

Pak se ale rozpoutal nesmírně zajímavý a různorodý koncert lidských hlasů.

Mnohé se dokonce smály.

Bublubu to trochu polekalo a tak porušil jedno z nejzákladnějších pravidel pro pobyt na Zemi.

Dopustil se činu, který pro pozemšťany patří do kategorie nevysvětlitelných.

Bleskem totiž opustil podobu krásné dívky a vzal na sebe pro rychlý pohyb daleko vhodnější podobu malého psíka.

Na nic nečekal a utekl do parku.

Tlustá dáma utrpěla těžké duševní šoky, jak ohlásil příruční měřič ΔI- vektorů.

Bub nechápal proč se to stalo.

Doufal, že mu dá odpověď podrobná počítačová analýza.

Mimochodem: nedala.

Nejmodernější počítač založený na rychlých interakcích časoprostorového fluida totiž při pokusu naprogramovat pozemšťanku v modrém anihiloval.

Země je stále ještě planetou plnou záhad.

Psíček Bub Bublub doběhl do parku a zastavil se pod hustým porostem okrasných keřů.

Než se stačil vydýchat, zpozoroval další nebezpečí - běžel k němu jednou tak velký škaredý pes.

Bub se vrátil rychle do podoby krásné dívky.

Překvapilo to nejen škaredého psa.

Vzhledem k tomu, že stá na všech čtyřech a pod hustým křovím, divili se i kolemjdoucí pozemšťané.

Bub už dál nehodlal studovat jejich reakce a velmi rychle zmizel. Ve koleji došel raději pěšky.

Jeho plán ovšem nepočítal s vesmírně sice bezvýznamnou, ale zde nesmírně důležitou pozemšťankou - vrátnou na chlapecké koleji Baarova 36.

Krásná dívka dovnitř nesmí, aniž by se legitimovala.

Bub se legitimovat nehodlal.

Někdy se zdálo, že přes vysokou inteligenci je na zeměkouli bezmocný jako malé dítě.

Pokusil se sice zapojit logické obvody pro polemické střety, ale předem věděl, že neuspěje.

Pozemšťané logiku nepotřebují.

Ba, je pro ně přímo škodlivá.

Ne vždy je totiž v souladu s pořádky, které na této planetě panují. To ostatně není ve vesmíru nic nového - věci objektivně správné se často neshodují s tím, co je třeba, aby bylo, nebo s tím, co někdo chce, aby bylo.

Existují dokonce teorie, že to, co se pokládá za objektivně správné, vlastně vůbec správné není. Důvod k těmto teoriím je obsažen v poznání, že ve vesmíru se - kromě laboratorních podmínek - vlastně nikde neděje to, co je objektivně správné.

Ani na Zemi ne.

Zcela v souladu s touto teorií reagovala i pozemšťanka vrátná. Prohlásila, že vstup na kolej je zakázán pro osoby, které tam nejsou ubytované, neprokáží-li se občanským průkazem.

Bublub, maje ještě v paměti mrzutosti vzniklé, když se v tramvaji prokázal obrázkem buldozeru, rozhodně nic ukazovat nehodlal.

Po půlhodinové polemice ale přece jen ustoupil a rozhodl

se, že si občanský průkaz opatří. Vyslal signál ke stanici, kde mu byl příslušný doklad vyhotoven a to hned ve třech exemplářích. Materializační aparát ukrytý v kabelce jemně zabzučel a klapl. Bub vyjmul průkazy a rozložil je před vrátnou na okénko.

Stará dáma vyvalila oči.

Bub cítil, že se blíží další průšvih.

Vrátná se nadzvedla, ale když zjistila, že nemůže okénkem proskočit, spokojila se s hlasitým odříkáváním zajímavých slov. Pak je opakovala do telefonu.

Bub se rozhodl použít násilí.

Prostě se sebral a vstoupil do odpírané budovy.

Dáma ve vrátnici shrábla občanské průkazy a zatvářila se vítězoslavně. Zřetelně neznala Bubovy schopnosti.

Ten mezitím začal hledat pokoj, ve kterém jsem bydlel. Měl na dveřích číslo 709.

Pokoj byl zamčený.

To už bylo moc i na vesmírnou příšeru Buba Bubluba.

Pronesl několik slov, která slyšel od ženy v tramvaji a od vrátné, a bez všech ohledů se odteleportoval na stanici.

Ještě si stačil telepaticky všimnout, že ve vrátnici na něj čekají dva pozemšťané, pro změnu v zeleném.

Ale už na ně neměl náladu.

Bublubův drastický odlet měl za následek, že se ollounl kus omítky na stropě.

Toho si ovšem nikdo nevšiml.

Když se Bub vrátil na stanici, Rohor Yoypc mu sdělil, že bude platit zanihilovaný počítač, na kterém se pokusil nasimulovat pozemšťanku z tramvaje.

Nervózně vytáhl galaktického průvodce a začal v něm zuřivě listovat všemi prsty své ruky a nejméně ve dvaceti dimensích současně. Galaktický průvodce je totiž vzhledem ke své universálnosti psán tak, že prolíná všechny existující dimense.

Je to velmi zábavné.

Svazky jednotlivých dimensí jsou vkládány do sebe tak, že mezi dvěma sousedními listy určité dimense je vloženo po jednom listu ze všech vyšších dimensích.

Je to složité, ale vždy jen pro ty, kteří o věci nevědí nic, a pak pro ty, kteří vědí všechno.

Pro první je složité všechno a druzí zase nepříjemně dobře ví, že složité je všechno.

Nejlépe se mají ti uvnitř.

Překonali stadium naprostého ohromení z každé pitomosti a ještě ani zdaleka nedospěli k šokujícímu poznání, že počáteční naprosté ohromení je jediná možná reakce na svět.

Existují pochopitelně výjimky, třeba Lip Flip Lip, ovšem ten je tak složitý, že se o něm nepíše ani v průvodci.

Ale ještě pár slov o knize, kterou Bub nervózně listoval.

Do sebe vložené stránky jsou totiž nesmírně užitečné a to nejen vesmírně a celogalakticky.

Ovšem držme se této paralely, tyto paměti nejsou stavebnicové. Stavebnicový je průvodce.

Jeho princip je v tom, že každá bytost vyšší vidí v průvodci mnohem víc než bytosti nižší.

Má to výhody.

Nižší bytost se nedozví, co nemá, a vyšší není ochuzena zbytečným sítováním.

Na planetě Zemi se chystá zavedení stavebnicových knih v

dohledné budoucnosti.

Budou velmi užitečné.

Sice se trochu zkomplikuje psaní knih, ale mnoha lidem se zjednoduší život.

Mimochodem Bub hledal v průvodci nějaké slovo, kterým by si ulevil po neúspěšné výpravě do Plzně.

Žádné nenašel.

Pak si naštěstí vzpomněl na jedno pěkné pozemské.

Převtělil se opět do pozemšťana, nadechl se a řekl:

- Do prdele !

Hned mu bylo lépe.

Ve ventilaci znehodnocené psychoenergie jadrným slovem udělali pozemšťané notný kus práce.

Asi je to tím, že potřebují často ventilovat.

Např. členové plzeňského sf klubu mnohdy nemohli dělat nic jiného, než ventilovat.

V kronice mají dokonce jednu fotografii, na které je jejich kolektivní ventilace vidět.

Ventilují beze slov se zoufalými výrazy, neboť ulevovat si jadrnými výrazy ve společnosti je neslušné.

Bublub tedy na Zemi nic nevyřídil a navíc měl plnou hlavu starostí a tak jsme se mohli bezstarostně zakládat.

Pokračovalo to takhle:

Jeden z 15 dopisů, které mi přišly na inzerát, byl od Zdeňka Rampase.

Zněl takto:

Vážený příteli SF !

Předpokládám, že Váš vztah ke SF je značně silný, dost lidí SF čte, ale inzerát si dá málokdo, proto Vám také odpovídám.

Nějaký čas jsem byl "prezidentem" SF klubu MFF UK, a třebaže jsem nyní poněkud zelenější, udržuji stálé kontakty s čs. SF světem, zneužiji této výhody a víc Vám dnes nenapíši, neboť si nejsem jist, zda už spolu třeba nekorespondujeme, ač tomu duch Vašeho inzerátu příliš nenasvědčuje. Než bych toto zjistil, uběhl by čas, do kterého se mají odevzdat odpovědi MF.

Ač nemám literární definici SF, definuji SF jako životní postoj, umět se podívat na věci, děje a pojmy z nové perspektivy.

V tomto smyslu SF věřím.

Mgr. Zdeněk Rampas

P.S.: Nedejte se odradit pravopisem, na vojně se rychle blbne.

Zdeněk Rampas sice do posádky Andromedy nepatří, ale zároveň patří. Patří zřejmě do posádky všech klubů v ČSSR.

Zdeněk nosí brýle a semišové sáčko. Má vysoký a tichý hlas a mluví pomalu. Naučeným pohybem, dvěma prsty, si často rovná brýle.

Nedávno mi doporučil knihu Jméno růže od Umberta Eca, která vypráví o středověkém klášteře.

Když jsem ji přečetl, bylo mi jasné, proč mi ji doporučil. Je vlastně o něm.

Rampas dělá všechno s rozmyslem a rozšafně, jako se to asi dělalo ve středověku. Jako si my představujeme, že se to dělalo ve středověku.

Kniha Jméno růže má duši.

Taková kniha se pozná podle toho, že se její atmosféra přenese na čtenáře. Čtenář se stává přímým svědkem děje.

Jedna teorie říká, že pokud kniha donutí čtenáře alespoň

na chvilku žít a přemýšlet jejím rytmem, stane se z ní živý tvor. Se čtenářem pak vytvoří nadbytost.

Kniha má totiž stejné znaménko jako čtenář.

Takových knih je ovšem velmi málo.

Je ale spousta takových, které mají vlastnosti přinejmenším opačné. Dalo by se říci, že jsou nabity náhojem opačného znaménka, než čtenář. Na rozdíl od všech zákonů fyziky se zde opačná znaménka odpuzují.

Příkladem tohoto zajímavého vztahu je kniha Izakovič - - Cudzie svety a ing. Karel Jedlička.

Často o knize mluví.

Nevybíravými slovy.

Ale vraťme se ke Zdeňkovi.

Zdeněk Rampas je naprosto nepraktický člověk.

Zdeněk Rampas je naprosto dokonalý scifista.

Vzhledem ke své středověké povaze je to chronoklasmus. Bub Bublub ho dokonce zkoumal ve svém volném čase. Dospěl k závěru, že Rampas přicestoval z budoucnosti nebo z minulosti.

Vyloučil, že by pocházel z naší doby.

Je ozdobou celých pamětí.

Vzpomínám si, jak na jednom kounovském setkání nejdřív ležel znaveně na zemi, potom si nechal postavit stan, potom stál na vysokém kameni a rozhlížel se a nakonec hrál divadlo. Hrál o tom, jak kosmonauté naleznou na cizí planetě, pusté, lahev od piva. Zajímavé téma.

Všechno mám vyfotografované v archivu.

Když se Bub dozvěděl, že mi napsal Rampas, téměř se zhroutil. Nemohl ale nic podniknout, protože nesměl dočasně na Zemi. Měl od vovnce domácí vězení za přílšvih s anihilovaným počítačem. Vedoucí stanice byl nucen navštívit Plzeň sám, ale nic nepodnikl. Pouze mě zmátl, aby měl vhodné parametry pro stavbu androida ZD, tedy mého dvojníka.

Mezitím jsem bez překvapení Zdeňkovi odepsal a on mi v příštím dopise prozradil existenci Karla Jedličky.

Těmito slovy:

... v Plzni žije významný stoupenec našeho hnutí Karel Jedlička, sběratel SF. Je to tzv. svéráz, miluje plzeňské pivo, Semafor, skupinu Nešáci a pro SF udělal jako u nás málokdo.

Slova svým způsobem prorocká.

Jediný Bub si ovšem dovedl představit, co by se z toho mohlo vyvinout. Objednal si totiž strojový čas u generátoru paralelních světů a naprogramoval si ty nejhorší varianty, např., že sf dostane zelenou od všech oficiálních orgánů - -zeměkoule se asi za pět let nasála takovou inteligenční energií, že explodovala takovou silou, že se z epicentra výbuchu začal rozpínat nový vesmír, ve kterém měli elementární částice tvar malých zelených mužíků s tykadly.

Když jsem od Karla dostal odpověď na svůj dopis, nechal se Rohor umluvit a pustil Bubliba opět na Zemi.

Ten se tentokrát objevil v převtělení za dělníka. Za opraváře telefonních automatů.

Na cestu se pečlivě připravil a prostudoval všechny dostupné materiály. Početl si, že tentokrát si musí koupit noviny, svačinu, pak zajít na pivo, pak na oběd a mezitím trochu pracovat.

V Plzni se objevil velmi časně ráno, v době, kdy lidé chodí do práce.

Tak dokonale měl promyšlený svůj plán.

Postavil se do fronty před stánek PNS. Když na něj přišla řada, požádal o noviny. Měl ale obrovskou smůlu. Požádal totiž o noviny, které nabyly k mání.

Bubovi by to nevadilo, věděl velmi dobře, že informační hodnota všech druhů novin je v podstatě stejná /liší se prakticky jen v inzerátech/.

Vadilo to ovšem obrýlené paní ve stánku. Vyklonila se z okénka a tvrdými slovy se podivovala, že si Bub troufl chtít právě tyto noviny. Výrazy, které použila už Bub znal. Od ženy v tramvaji. V předtuše průšvihu, který nyní vůbec nemohl potřebovat, rychle odešel.

Později si vypočítal, že vzhledem k tomu, že stánek byl otevřený právě tři minuty, musela paní prodat pět výtisků za vteřinu.

Úctihodný výkon.

Bub Bublub opět před pozemšťany smeknul.

Telepaticky si zjistil, že se chystám volat Jedličkovi z telefonního automatu na náměstí.

Vypočítal si, kdy tam dorazím a zjistil, že má ještě mnoho času na zkoumání místních poměrů a na to, aby byl nenápadný.

Jinak na práci nic neměl. Celou akci měl promyšlenou do posledního detailu.

Až vytočím Jedličkovo číslo, napojí se na náš rozhovor a zkreslí ho tak, abysme se nikdy nemohli setkat.

Jistě vtipně vymyšlené, ale celkem zbytečné.

Kdyby znal Bub zemské poměry, věděl by, že se nemusí o nic starat. Pozemské spoje, zvláště telefony, zvláště telefonní budky, jsou proti spojení celkem spolehlivě zabezpečeny. Bub nevěděl, že stavět se proti stochastické a chaotické, leč přísně plánovité pozemskosti exaktními výpočty a tvrdou logikou je jako bránit rozpínání vesmíru.

Ve zbytku volného času se Bub rozhodl, že si v rámci nenápadnosti koupí svačinu.

Vstoupil do samoobsluhy a zařadil se do fronty na košíčky. Fronty jsou dalším problémem, který dobře nechápal.

Pozemšťané fronty milují.

Fronty zkvalitňují zboží nebo služby, na které se čeká. Čím delší fronta, tím větší kvalita.

Fronta se stojí prakticky na všechno. Dokonce i na věci, u kterých by se to nepředpokládalo.

Když se konečně zmocnil košíčku, vstoupil mezi regály.

Většinu jich zaplňovaly lahve s pestrými nálepkami.

Byl v nich alkohol. Bub znal velmi dobře jeho vlastnosti. Z literatury.

Voypc ho velmi striktně zakázal, čímž vzbudil v Bublubovi neodolatelnou chuť alkohol okusit.

Nyní to ovšem nešlo.

Jednak číslice u lahví silně převyšovaly sumu dvaceti korun, které měl Bub k dispozici a za druhé mezi lahvemi stála cedule, že alkohol až od desáté.

Bub se bezcílně potuloval po prodejně a zvědavě se rozhlížel. Pak si všiml, že ho sleduje mladá žena v bílém plášti.

Prodavačka.

Prodavačka je osoba, která mění vybrané zboží za peníze.

Prodavačka je osoba, která bdí nad tím, aby nikdo tuto směnu neobcházel.

Obcházení směny zboží za peníze se jmenuje loupež. Nebo krádež. Nebo zpronevěra majetku v socialistickém vlastnictví.

Nic z toho se nesmí.

Všechno se to dělá.

Bub, aby zůstal nenápadný, ukradl rohlík. Tvrdý, na strouhání.

Pak si ještě vybral mléko a deset deka salámu.

Zaplatil a všechno zkonzumoval na lavičce před obchodem. Měl z ní výhled na budku, ze které budu volat Karlovi.

Když mě uviděl, postavil se do fronty u vedlejšího automatu.

Já se také postavil do fronty.

Do kabinek jsme vešli téměř současně.

Vhodil jsem do přístroje korunu.

Bub vhodil do přístroje korunu.

Vytočil jsem číslo, ale neozval se žádný tón. Když jsem zavěsil, koruna propadla s milým cinknutím do zásobníku.

Vytáhl jsem druhou.

Bub se sice dovolal, ale až pozdě zjistil, že jeho přístroj nemá mikrofon. Bez něj se ani kosmická nadinteligentní bytost nedovolá.

Rychle si nechal poslat náhradní telekineticky ze stanice.

Já jsem mezitím znovu vytočil Jedličkovo číslo a byl úspěšnější. Dovolal jsem se.

Bublub rychle namontoval mikrofon a chtěl se napojit.

Zjistil, že nemá korunu.

Rychle vyběhl z budky, aby si rozměnil.

Když míjel bufet Fénix, nasál jeho niterní pach.

Udělalo se mu špatně.

Podivným způsobem se mu vybavila nedávno zkonzumovaná svačina a podlomila se mu kolena.

Salám byl zelený a mléko kyselé.

Bub už déle nevydržel v převtělení za člověka a bez ohledu na bezpečnostní předpisy se odteleportoval na stanici.

Tam se musel bezprostředně zbavit podoby člověka.

Až pak se mu ulevilo.

Bylo pondělí.

Bylo pondělí ráno a veřejné záchodky byly ještě zavřené. Jakékoliv přebývání na plzeňském náměstí by zřejmě neuniklo pozornosti lidí.

Nakonec ale dopadlo všechno podle plánu.

S Karlem jsem se nedomluvil.

Kabinka měla vyražené sklo, kabel sluchátka byl uvolněn a v přístroji to neustále praskalo.

Vůbec nic jsem neslyšel.

Přesto je možné tento telefonát považovat za první historicky doložený kontakt členů klubu Andromeda.

Byl to uzlový bod dějin klubu.

Uzlový bod je místo v čase, ve kterém se přítomnost větví do mnoha paralelních budoucností.

Jak už jsem řekl, pozemské spoje se řídí zcela zvláštními zákony.

Bub předpokládal, že se budu pokoušet o další dálkové spojení, radiové, telepatické, telefonní, a tak rozhodil po celé sledované oblasti spoustu bišpulí.

Bišpule jsou malí hraboší broučci s oušky po celém těĺíčku, kterými pohlcují informace, na které jsou naprogramováni.

Myto bišpule byly napro[illegible]namovány na mé spojení s Karlem Jedličkou. Já se ovšem o další spojení nepokusil.

Navštívil jsem ho osobně. Karel bydlí v solidním činžovním domě na plzeňském předměstí. Bydlí tam několik rodin Jedličků.

Tento dům obsahuje i tajný archiv, o kterém bude ještě hodně řeč. Je to jediná vědecky doložená černá díra na naší planetě.

Bišpule tedy nedostaly řádnou potravu a tak zdegenerovaly na klouzavé mravence. Tito neviditelní tvorečkové mají neobyčejně vyvinutou žravost. Zvláštní je, že všichni klouzaví mravenci v celém vesmíru žerou vždy stejnou věc.

Žerou ji tak dlouho, až sežerou všechny existující exemplář e a pak se přeorientují na něco jiného.

V poslední době se stalo předmětem jejich žravosti kakao, pak klínky do kol, pasti na myši a v současnosti průklepový papír. Toto je vědecké vysvětlení absence některých druhů zboží na našem trhu.

Velkou zajímavostí je perfektní dorozumívací systém, který jim umožňuje požírat vždy stejnou věc. Klouzaví mravenci jsou totiž tak dokonalí, že si bez problémů vypočítají psychický stav svých vrstevníků.

Nemusí tedy komunikovat vůbec.

Jednoduše se navzájem vypočítávají.

Ale vraťme se k Jedličkům.

Bohužel se nepamatuji na pocity, které jsem měl, když jsem Karla poprvé uviděl. Vlastně se ani nepamatuji, zda jsem ho prvně viděl opravdu na této návštěvě.

Mám nejasnou vzpomínku, že jsem ho viděl už dřív - na představení Pešáků. Seděl v první řadě a šíleně se chechtal. Až se protáčel zády k jevišti. Myslel jsem si, že je to najatý člověk Pešáků. Můj mozek zřejmě vytřídil vzpomínku na první setkání s Karlem jako nezajímavou.

Nevím proč.

Rohor Voypo jednou četl vědecký článek, ve kterém se tvrdilo, že rozumná bytost si zcela podvědomě pamatuje jen tzv. uzlové body. Je to prý z důvodů cestování v čase. Cestovat se totiž dá jen do specifických míst, kde jsou stejné hodnoty fyzikálních konstant. Jak je známo i mezi pozemšťany, fyzikální konstanty se s časem periodicky mění. Samozřejmě, cestovat z okamžiku, kdy má nějaká konstanta hodnotu + do okamžiku s hodnotou - je nejmenším dobrodružné.

Karel mě usadil v obývák a představil mi svou ženu. Ta mi nabídla kávu nebo čaj, ale já odmítl. Nechtěl jsem obtěžovat.

Nepamatuji si o čem byla řeč.

Vím jen, že mi Karel půjčil rukopis knihy Světy bez hranic a dal mi Vegu III.

Vracel jsem se tramvají a listoval ve Veze.

Připadal jsem si důležitě.

Definitivně jsem se nadchl pro sci-fi.

Stal se ze mě scifista.

Je velmi pravděpodobné, že už při prvním setkání s Karlem mluvili o založení klubu a asi také o Parconu.

Jisté je, že jsem namaloval dva plakátky a pověsil je na nástěnku ve vrátnici koleje.

Stálo na nich:

"Máte zájem o klub sci-fi ?
Bližší informace 836/711 "

"SSM VŠCHT v Pardubicích vyhlašuje soutěž o nejlepší sf povídku. Bližší informace 336/711 "

První plakátek byl červený, druhý červenozelený.

Oba mám v archivu.

Jsou to velmi cenné exponáty, protože je nemá Jedlička.

Můj archiv je proti Karlovu trpasličí.

Vejde se do obvčejných dosek.

Plakátky pochopitelně neušly pozornosti pracovníků ÚSPZHDP.

Rozhodli se, že budu potrestán.

Navštívil mě Rub, tentokrát v mistrném převleku.

Měl křivé zuby, malá, úzká a pichlavá očička za kulatými drátěnými brejličkami, rozcuchané krátké vlasy a hurvínkovský úsměv.

Byl to medik.

Říkal, že má známou v nakladatelství MF a každou novinku má o měsíc dřív, než vyjde. O každé knize říkal, že je to PRDROŽ.

Příšerně ráčkoval.

Vymámil ze mě Žáčkovu Okurkovou sezónu a slíbil mi Soumrak lidstva od Urubého.

Už se pochopitelně nikdy neobjevil.

Nic to ovšem nemění na tom, že se na plakátky chytilo pár lidí:

- Kamil Vondráček, nesci-fista, ale svérázný a myslím, že velmi dobrý spisatel.

- mladík z Varů, který neustále říkal, že "Lem, to je třída, to je makáč"

- a hlavně Vašek Moravec, který mi řekl o existenci VG. Vašek má vousy a vypadá jako Sobur dobyvatel. Napsal disertační práci na téma "Proč ing. SF stavěl takový obludný trpaslíky, co měli lví tělo a nouměl opravdu hladkou bábovičku?"

Na koleji bydlel s černochem, který šlápl bosou nohou na strop a nechal tam otisk nohy.

Nevím, jak to udělal.

A pak se přiblížila nejdůležitější akce celého sf hnutí, tím spíše i ještě neexistujícího klubu Andromeda.

Blížilo se první setkání v Pardubicích.

S tím mám ovšem problémy.

Už asi 14 dní se pokouším sensat, co všechno se tam seběhlo, ale vůbec mi to nejde.

Jak už jsem prozradil, většina informací ze střediska ÚSPZHDP do mé mysli prosakuje z nedokonale izolovaného rezervoáru vzpomínek androida ZD. Z okruhu vzpomínek na Parcon neprosakuje vůbec nic.

Ba naopak. I mé vlastní vzpomínky jsou ještě mnohem kusejší, než u mě bývá zvykem.

Například ani nevím, v jakém převtělení byl na Parconu Rub a Voypo. Samozřejmě, že na setkání byli.

Byla tam spousta jiných kosmických hlavounů a úředníků.

Setkání bylo vlastně ohromným střetem dvou sil.

1/ bojujících za snížení DT

2/ bojujících za zvýšení DT

Druhá skupina se projevuje mnohem nenápadněji a skrytěji.

Alespoň ve sci-fi. /Proto o ní píši až teď/.

Ona totiž sci-fi podporuje.

Čelním představitelem této skupiny byl na Parconu Zdeněk Rampas. Ne, že by to byl nepozemšťan.

Stal se jen, díky svému dokonalému scifistictví, nevědomým nástrojem, mluvčím a předákem skupiny, která podporuje sci-fi.

Proč to dělá, nikdo neví.

Asi jsou v tom hlubší galaktické zájmy.

Nevědomý nástroj a mluvčí nějakých zájmů se hledá takto: 1/ najde se vhodný objekt a na základě studia jeho psychiky se vymyslí vhodný program, který by mohla daná osoba hájit, 2/ k předem zvolenému programu se hledá vhodná osoba, která splňuje nutné předpoklady.

Je to všechno hladké a bezbolestné.

Používá se to i na Zemi, i když ne tak často.

Rampasův případ je ten druhý.

Ale vraťme se do Pardubic.

Převtělení pracovníků ÚSPZHDP tedy neznám. Vím jen, že moc přečkávali přímo v Pardubicích /tak velkou váhu akci přikládali/, Voyna jako havran v hnízdišti u kolejí, kde účastníci bydleli, a Pub jako labuť na Labi.

Voyna si na své převtělení moc stěžoval.

Jednak mu vadil křik havranů a jednak si nemohl zvyknout na stísněné poměry hnízd. První večer se totiž omylem převtělil do své podoby.

Zrovna byl v hnízdě.

Na vrcholku vysokého stromu.

Hnízdo jakoby explodovalo a Rohor se zřítil k Zemi.

Nic se mu pochopitelně nestalo. Zastavil se těsně nad zemí antigravitačními pilulkami.

Havrani se příšerně polekali. Od té doby, vždy v době Parconu, zděšeně poletují a krákají.

Nadávají na nepozemšťany.

Tak, to je vše, co prosáklo ze vzpomínek androida ZP.

A nyní, co zbylo v těch mých:

Do Pardubic jsem jel vlakem. S Mílou Turkem. Míla je nesmělý blondák, ovšem velmi nadšený scifista. Chodil v Praze na zemědělskou školu. Vždy mě fascinovaly názvy předmětů, které měli: Ryby, Krávy, Seno atp.

Když jsme dorazili do Pardubic, šli jsme na oběd.

Tam mě přepadli silné zažívací potíže.

Neměl jsem žádný papír, jen pozvánku na Parcon.

Nyní mi chybí v archivu.

Další zřetelnější vzpomínku mám až na malou klubovničku na kolejích. Asi 30 lidí mlčky a nesměle seděli.

Každý čekal, co bude.

Pak předstoupil menší obrýlený muž v sáčku a každého donutil, aby se představil.

Byl to Zdeněk Rampas.

Bylo to poprvé, co jsem ho viděl.

Historický okamžik /a uzlový bod/.

Na pokoji jsem bydlel s Mílou Turkem a kamarádem Karla Dvořáka z Tábora. Karel Dvořák je vysoký a má drsnou tvář. Když mluví, naklání se k posluchači.

Když mluví, připadá mi, že má křivá ústa. Doufám, že mi to promine.

V pátek navečer bylo na programu kino.

Záhada v souhvězdí Oriona.

Nešel jsem na něj, protože už jsem si ho vytrpěl předtím.

Raději jsem se procházel po Pardubicích.

Tenkrát to ještě šlo, ještě nebyl tak nabitý program.

Po kině mi Míla Turek řekl, že na WC hovořil s Neffem o sci-fi. Byl tím nadšen.

Co bylo ten den dál se nepamatuji.

V sobotu byl program v posluchárně chemickotechnologické školy.

Cestou tam jsem si vyfotografoval K. Dvořáka, M. Turka a Frantu Rodra. JUDr. František Rodr je scifista mystik. Má vyhraněné názory a trochu ráčkuje. Nosí brýle a je na sebe opatrný.

Nerad spí pod stanem.

Výše popsaní se vášnivě bavili o kvalitách sf literatury.

Karel Dvořák říkal, že si povídky a romány známkuje jako ve škole. Zajímavý nápad.

Bylo by krásné, kdyby spisovatelé obíhali čtenáře se žákovskou knížkou a v červnu dostávali od nakladatelství vysvědčení.

Ovšem těžko by se našel nekdo, kdo by jim nařezal, kdyby propadli. V posluchárně byla spousta lidí, scifistů a spisovatelů. A samozřejmě i nejrůznějších vesmírných příšer, ale v převtělení.

Pamatuji se na improvizovanou přednášku O. Neffa o námětech sf děl.

Připadalo mi, že se za obrovskou katedrou ztrácí.

Připadal mi jako šílený vědec.

Nevím proč.

Mluvil o lebce plné kuchyňské soli. Prý někde četl, že kuchyňská sůl je zdraví škodlivá.

Pak dodal, že se tím nebodlá říkdit.

Já také ne.

Solím rád.

Večer byl film Vesnice prokletých. Velmi pěkný.

Mluvil o nepozemštanech, kteří jsou přestrojeni za malé děti. Mají pronikavý pohled a čtou myšlenky.

Chtějí okupovat Zemi.

Vše zachrání učitel, který přinese mezi děti-nepozemšťany bombu ukrytou v aktovce. Aby nemohli číst jeho myšlenky, myslí usilovně na cihlovou zeď.

Bomba vybuchne a svět je zachráněn.

Film byl v původním znění.

Velmi dlouho jsem si pamatoval, jak se anglicky řekne "cihla".

Teď už to zase nevím.

Později večer byla burza knih. Bylo na ní asi 30 lidí.

Kdo chtěl prodávat, vyložil na stolek, co měl a čekal, kdo bude co chtít.

Byly to prehistorické doby.

Sehnal jsem tam Tichou hrůzu výměnou za Golema.

Vyměnil mi ji Zdeněk Rampas. Slíbil jsem mu, že mu Golema pošlu poštou. Rampas na všechno zapomněl a chtěl na Jedličkovi, aby u mne diskrétně vyzvěděl, co jsem mu slíbil.

Bylo to rozkošné.

Samozřejmě, že jsem knihu poslal.

Po burze přišla Karlova Stána.

Zapředla s kýmsi hovor, jak založit sf klub. Tehdy jsem ji Karlovi záviděl. Mám ale dojem, že nyní už by to neudělala.

V onom okamžiku zřejmě vykrystalizoval návrh požádat o založení na PZO.

Bub Publub byl jistě někde nablízku. Možná to byl zrovna

on, kdo nám to poradil. Věděl, že nás bude mít pod kontrolou a že většinu energie vynaložíme na stvky s oficiálními místy.

Měl pravdu.

Navíc PZO je fiktivní organizace, zcela pod kontrolou ÚSPZHDP. Celou scénu si vybavuji celkem dobře, jen na místě radila mám prázdno.

Díra v paměti.

V neděli jsem si vyfotografoval labutě a havranní hnízdo. Asi jsem tenkrát už tušil, že jsou to jedna z převtělení Puba a Voyoce.

Fotografie mám doma.

Jsou velmi cenné, ale nemohu je najít.

Parcon pomalu končil. Ještě bylo oficiální vyhlášení výsledků a pěkný film Charlie.

Při vyhlašování výsledků jsem byl nervózní, ale nic jsem nevyhrál. Moje povídky se jmenovaly Test a Stvořitel Véna.

Byly dost blbé.

Na zpáteční cestě vlakem jsme vytvořili scifistické kupé. Byl v něm Jedlička, Turek, Hlavička, vítěz soutěže, ale jméno nevím, Franta Rodr a pár kluků z Teplic v čele s Dominikem Dvořákem.

Dominik je rozcuchaný dlouhán, typický samorost s vědátorskými sklony.

Na setkání byl populární s ochranou životního prostředí. Říkal, že stěhovali mraveniště v sudech.

Pozval Franta Rodra do Teplic, aby jim přednášel o psychotronice. František rád přijel.

Pak ještě věnoval Honza Hlavička Dominikovi knihu Když ještě byli lidé. Dominik byl moc rád.

Vystoupili jsme na nádraží Praha - střed.

Hlavička zapomněl ve vlaku cenu a musel se vrátit.

Ve vagónu s námi jel i Bub.

Voyoc se už vrátil na základnu, protože měl z havranního křiku a z úspěchu Parconu těžkou hlavu.

Tušil, že v Plzni vznikne klub a on že bude muset hodně pracovat. To se mu vůbec nelíbilo. Bublub se natlačil do scifistického vagónu jako tlustá paní s mohutnou nákupní taškou.

Funěl, mračil se a kouřil očima.

Myslel, že nás otráví.

Pak chtěl zachránit situaci tím, že vyhodí do povětří naše myšlenky. Nechal si přiteleportovat psychotrhavinu a už už ji odpálil, když přišel průvodčí.

Chtěl lístky.

Bub málem omdlel.

Lidská civilizace je membránový systém.

Je složena ze složité hierarchie míst, kam se smí a kam se nesmí. Třetina lidí se živí tím, že vymýšlí a rozhoduje o tom, kdo kam smí a proč.

Druhá třetina vykonává rozkazy té první.

Třetí třetina jsou lidé, kteří smějí být na určitém místě v určitou dobu a za určitých okolností.

Průvodčí patří do druhé třídy.

Cestující do třetí.

Bub lístek neměl a tak se rozhodl jednat.

Odjistil bombu a zlikvidoval myšlenky všech zaměstnanců ČSD ve vlaku. Do Prahy jsme přijeli asi o dvacet minut později.

Zda vinou psychoexploze, nikdo neví.

Parcon se přenesl do příjemných, leč pomíjejících vzpomínek a v Plzni mohl s vervou začít pravý scifistický život.

FV SSM 201

Samozřejmě, o tom, kdy byl klub založen, se dají vést dlouhé spory.

V okamžiku, kdy jsme se šli na založení zeptat, už vlastně založen byl. Jen oficialitám ještě nebylo učiněno za dost a ještě se navzájem nenašly a nepoznaly hlavní osoby těchto pamětí.

Další obraz vidím jako dnes:

Široká Jedličkova záda a po každé straně jeden udivený obličej. Ten vlevo patřil androidce AJ, jinak kulturní referentce PZO, ten druhý pak jejímu asistentovi.

Udivené byly proto, že Karel pozdravil slovy:

- My bysme rádi založili sci-fi klub.

Všechno bylo fingované.

Pracovníci ÚSPZHDP si dávno přečetli v našich myslích, co plánujeme a zbytek si dopočítali.

Celá tato fikce byl největší Šubův úspěch.

Když už nedokázal vzniku klubu zabránit, založil ho sám.

Tento trik ovšem není nijak nový.

Pozemšťané ho používají velmi často.

Trik má ještě jednu nuanci - když se objeví schopný a oblíbený jedinec, rozhodně se vyplatí prohlásit ho za svatého, slavného, případně mu postavit pomník. Když je snaha ho udusit, má to úplně opačný výsledek.

Člověk roste s potížemi a jeho popularita dvojnásob.

V historii lidstva je mnoho příkladů.

I v nedávné historii.

Ale vraťme se do uzlového bodu v kanceláři PZO.

Jsme usazeni na židlích a pokoušíme se vysvětlit, co je to sci-fi.

Naštěstí už je po Parconu a tak se na něj můžeme odvolat. Dokonce i ukázat článeček z novin.

Po delší debatě se dohodneme.

Klub asi bude !

Androidka AJ potřebuje aktivitu mas a proto klub vítá. I když přesně neví, o co se jedná.

Musíme vypracovat pojednání, proč chceme klub založit, vymyslet plán činnosti, rozpočet, udělat plakátky a pozvánky na zahajovací schůzku.

První zatuchlý závan byrokracie. Přes nadšení bohatě zaseté Parconem jsme si ho nevšimli.

Všechno slíbíme a jdeme.

Na odchodu ještě Karel požádal asistenta AJ o půjčení brožury, kterou měl na stole.

Brožura pojednávala o kosmonautice. Karel si ji vypůjčil s tím, že ji musí vrátit.

Nyní ji má v archivu.

Ideové zdůvodnění klubu jsem sepsal já. Mám ho v archivu, ale je nezajímavé.

Plakátek dělal z největší části Karel. Pozná se to na první pohled:

Stálo na něm:

Cestujete rádi časem ?
Chcete navštívit Atlantidu ?
Kde končí nekonečno ?
Byl Ludvík Souček ufoun ?
Pijí Marťané plzeňské pivo ?
Co bylo před začátkem ??

Pak následovalo několik světských informací a na konci listu byla vrácenka uvedená slovy:

"Zde oděl /nejlépe pomocí laseru/"

Poslední věta je osobní iniciativou opisovatelky textu.

Karel se o ní vyjádřil poměrně nelichotivě.

Blížily se prázdniny.

Množily se návštěvy v PZO. Přidal se k nám ještě jeden nadšenec. Luděk Hrubý.

Menší s knírkem. S poněkud osobitými názory a chronickým zápalem přehroustat každou sci-fi, o které se doslechl. Každému pak vnucoval, co se ze čtení dověděl.

Když někdo řekl, že danou věc nezná, odpovídal "tvoje chyba".

Velmi často kouřil. K zapálené cigaretě měl zvláštní vztah. Když šlukoval, skláněl se k ní, jakoby ji líbal.

Byl jsem s ním na školení kulturních pracovníků v Železné Rudě. Docela dobrý mejdan.

Luděk mi vykládal, že pozná, když je opilý tím, že se zakloní a ztratí rovnováhu.

Ten večer ji ztrácel.

Já taky.

Z klubu časem odešel. Nějak jsme si nerozuměli.

Pak se odstěhoval.

S androidkou AJ jsme se dohodli, že úvodní schůzka bude až v září a že bude spojena s filmem Vetřelec. Pro tento účel zakoupila PZO celé jedno představení. /K lístku se pak musel přikupovat ještě jeden na méně atraktivní představení. Jako u řezníka neoblíbené maso./

A tím bylo všechno připraveno k definitivnímu a veřejnému založení. Od té doby se o nás ví ve scifistickém světě.

O první schůzku byl obrovský zájem. Spíš než klub asi lákal film Vetřelec.

Byl to šlágr.

Vypráví o kosmické lodi, po které se prohání kosmická příšera. Jak si lidé představují kosmické příšery Bubu pobavilo. Zvláště když zjistil, že jedna z podob vetřelce silně připomíná jeho šéfa Rohora Vovnce.

Lístky do kina byly vyprodány dávno předem. Bub, který měl jejich prodej pochopitelně pod kontrolou, vpustil do jejich distribuce běžné pozemské praktiky: schovávání lístků známým, doplácení, přeplácení, přenechávání.

Hodně se toho už od pozemšťanů naučil.

Díky tomu se počet opravdových zájemců o klub značně snížil.

Film se promítal v kině Eden. Schůzka pak byla v restauraci, které se říká "U Kočovských".

Proč, to nevím.

Před kinem byla spousta lidí. Mnozí ještě doufali, že seženou lístky. Mnozí debatovali o sci-fi.

Ve vzduchu bylo cítit, jak nebezpečně klesají hodnoty DTP. Bubovi se to vůbec nelíbilo.

Dostavil se tentokrát v převtělení za pána středního věku. Pak najednou strnul.

Zjistil, že nemá lístek. Ztratil ho cestou do kina.

Bylo to takhle:

Když se blížil k místu koncentrace scifistů, přecházel u nádraží křižovatku. Na semaforu pro chodce sice svítila červená, ale Bub si spočítal, že ho žádné auto nemůže ohrozit.

Nechápal, proč by měl čekat. Bylo to nelogické.

Na druhé straně ulice už na něj čekal s úsměvem mladík. Měl zelenou uniformu a bílou čepici.

Chtěl padesát korun a o ženský průkaz.

Pub se prohledával a doufal, že najde ten správný exemplář průkazu.

Přitom ztratil lístek.

Chtěl pak ještě s mladíkem diskutovat, ale brzy zjistil, že to nemá cenu.

Např. na celkem logickou námitku, že si celou situaci na křižovatce propočítal, mladík odvětil, aby neděl hloupé narážky na jeho inteligenci.

Raději tedy zaplatil a trpělivě si vyslech přednášku, jak se smí přecházet ulice.

Mladík se choval nadřazeně a důležitě, ale přesto byl Bubovi sympatický.

Nesnižoval hodnoty DJ-pole.

Víno je ovšem nedílnou součástí membránového systému pozemské civilizace.

Bez lístku se dovnitř prostě nesmí.

Bublub, poučen vědeckou teorií o membránovitosti, dostal spásný nápad.

Rozhodl se, že bude dělat psychologa, kterého na film pozvala androidka AJ, aby přednášel o hrůze a strachu.

Pozvaní lidé do kina smí, jsou-li důležití.

Tlustý pán trhající lístky u vchodu uznal, že psycholog, který bude hovořit o strachu, důležitý je.

Vpustil ho.

V kině už byla spousta scifistů.

Míla Turek, Franta Rodr, VC, jeho kamarád Robur Dobyvatel a jiní. Úplný scifistický ráj.

Možná, až se bude po staletích pátrat po původu názvu kina, usoudí se, že je to na počest této schůzky.

Proč ne.

Časem události splývají.

Pokud ovšem budou mít naši potomci takové starosti, jako pátrat po jménech kin.

Věř by.

Před filmem ještě promluvil filmový odborník.

Předmluvy filmových odborníků nesnáším. Asi nejsem sám.

Fascinuje mě, jak filmový odborníci vehementně vnucují divákům, co se jim má na filmu líbit a co ne. Jan Werich by řekl, že jsou to bydelníci.

Jednou jsem byl svědkem, jak se publikum při delším předhovoru roztleskalo, aby už odborník skončil.

Ten počkal, až lidé utichli a pak s úsměvem pokračoval.

Že prý to musí říct.

Konec konců, třeba opravdu musel.

Třeba se mu tím ulevilo.

Film Vetřelec už jsem viděl podruhé. Z tohoto shlédnutí mi v paměti utkvěl obraz, jak se androidka AJ chechtá, když se vetřelec narodí z těla člena posádky.

Asi měla špatně nastavené reakce.

Po filmu jsem co nejrychleji vyběhl ven, abych tvořil hlouček zájemců o sci-fi. Měl jsem je s androidkou AJ a s Luďkem Hrubým odvést do hostince.

Zhoufovalo se asi 70 lidí. Trochu se mi z toho množství třásla kolena. Připadalo mi to strašně moc.

Seřadili jsme se do dvojstupů a vyrazili do hostince U Kočovských. Cestou se k nám připojil i Karel Jedlička a Ondřej Neff. Ten měl být zlatým hřebem schůzky.

Až později se zjistilo, že se ztratil Pub Bublub. Byl

pyšný na svou schopnost dostat se do kina bez lístku a tak se rozhodl, že dojede do hostince sám.

Došel.

Ale do jiného. Do restaurace "Na baště".

Když ho později androidka AJ hledala, vyvolalo to nemalé veselí.

V hostinci se lidé rozsadili kolem dlouhých stolů.

Neseděl si jen Jedlička, androidka AJ, L. Hrubý a O. Neff.

Všichni postupně hovořili.

Neff o Gernsbackovi, o historii sf a o tom, že jestli nás zůstane z přítomných 70 alespoň 20, bude to úspěch.

Z původních nás zůstalo asi 10.

I to je vynikající.

O čem mluvil Karel, nevím.

Zřejmě nenápadně nabádal k doplnění svého archivu.

L. Hrubý mluvil jako obvyčejně o tom, co přečetl, a že je chyba každého, kdo to nečetl. Myslím, že hovořil o knize O. Marťané!. Proč, to už nevím.

Androidka AJ povídala o organizačních záležitostech a o velkých plánech. Také o klubovém časopise. Ale to je samostatná a velmi dlouhá kapitola.

Na této schůzce byla i Helena Lukášová.

Vyslal jí tam manžel, aby se stala členem klubu a aby fotografovala. Asi chtěl mít doma klid.

Nevím, jestli by to udělal i dnes.

Helena často říká, že nechce o sci-fi ani slyšet. Ostatně Karlova Stáňa to říká občas také. Ostatně Markéta /moje žena/ to říká občas také.

Nedávno mi Helena řekla, že se jí Petr ptal, jestli alespoň dostane něco k večeři. Dostal kuřecí polévku.

Myslím, že byl rád, kuřecí polévka je dobrá.

Na této schůzce na sebe Helena nijak neupozornila.

Ale už byla naše.

Potom androidka AJ schůzku ukončila. Bylo ještě brzo.

Nastala chvilka ticha a pak vstal přibližně uprostřed místnosti menší sympatický muž.

VG.

Skoro zděšeně se zeptal, jaké dostanou členové klubu úkoly do příště.

Později se přiznal, že měl strach, že se všichni rozejdou a celá akce utichne.

To byl ostatně Bublubův plán.

Androidka AJ nebyla na VG naprogramována a tak nevěděla, co dělat.

Všichni členové klubu dostali za úkol vymyslet název pro klub a pro časopis. Pak se androidce přehřály spoje a ona řekla, že chce, aby VG dělal předsedu klubu.

Když se to Bub dověděl, musel se dlouho uklidňovat typickými pozemskými slovy.

Nedalo se ale nic dělat.

Klub byl, VG byl předsedou a muselo se s tím počítat.

Před hostincem se ještě vytvořil hlouček těch nejžhavějších scifistů.

Řešila se městská hromadná doprava. Zrovna nejezdily tramvaje. Bub se mezitím seznamoval v hostinci Na baště s nápojem zvaným pivo.

Seznámil se asi s osmi.

Upřímně řečeno, ten večer mu plzeňský sci-fiklub vůbec nevadil.

E v a H A U S E R O V Á :

Šišůtská groteska

1. Loď na obzoru !

Růžový člověk dychtivě vstřebával každý ždibínek informace z vyhodnocujícího počítače, zvaného prostě "VYPOT".

"Záhadný objekt... je s vysokou pravděpodobností... kosmický koráb... neznámé civilizace... s posádkou... koráb i posádka mají výhradně povahu vlnění... identifikujeme je pomocí vlnění psí kapa... pokouším se o navázání spojení... neorientuji se... mizí ze sledovaného pole... zmatek... nulové výsledky... nic..."

"Ty packale, kam to koukáš?" rozčiloval se Růžový člověk. Byl vybrán proto, že hezky vypadal a zprávy a údaje získané "VYPOTem" vhodně přetlumočí zbytku lidstva. "To přece neexistuje, aby se najednou vypařili! Já tě... počkej, já ti přeházím dráty! Já ti rozválcuju displ-y na placku!"

"Zachytil jsem stopu... podivné manévry... jediné vysvětlení je následující... kus korábu upadl a zbytek korábu se pro něj vrátil zpátky..."

"Jsi ťulpas. To se prostě oddělila sonda, ne?" Růžový člověk vypadal stále klidně, avšak uvnitř to v něm vřelo.

Počítač trval na svém. "Šlo zřejmě o poruchu... právě se to opakuje v jiné variantě... z korábu vypadl člen posádky... je přitahován na palubu..."

"Která skopová hlava tě naprogramovala? Neměl trochu přebujelou fantazii? Nech těch svých dohadů a pojď připravit jaksepatří uvítací rituál."

Na ta slova vyskočili garanti Pozemšťanského Uvítacího Rituálu, Jonáš a Eliáš. Brebentili jeden přes druhého.

"Tydy neseme podklady, šéfe."

"Propánajána, poprvé v historii lidstva."

"Jsem bez sebe trémou!"

"Nono," zklidňoval je Růžový člověk. "Jestli s nimi ten osel nenaváže kontakt, můžeme se tak leda vítat navzájem, pánové."

2. Pozemšťanský Uvítací Rituál.

"VYPOT" určil místo přistání s přesností dvanáctimiliióntiny nanometru.

Bohužel to bylo právě v centru kvetoucího podzemního města Akudil, které v těch dnech právě dosáhlo čtyřiapůlmiliónového počtu obyvatel. Celé kvetoucí podzemní město Akudil bylo přemístěno do bezpečné vzdálenosti šesti set kilometrů od místa přistání. Obyvatelé Akudilu by byli vůbec nepostřehli, co se s nimi děje, neboť měli hlavy obalené obrazovkami svých amovizorů, avšak emovize všechno vysílala jako přímý přenos, takže obyvatelé města se přeci jen o celé věci hned dozvěděli.

Na předpokládaném místě přistání byl vyhlouben tři kilometry široký a tři kilometry hluboký kotel. Byl překlenut vlněním psí kapa, jež tvořilo vlastní přistávací plochu. Tříkilometrová hloubka pod přistávací plochou zabránila interferenci gravitace a jiných působení samotné Země.

Na okraji kotle byla vztyčena tribuna pro uvítací řečníky, mimy a taneční soubory, obklopené emovizními stanovišti. Emovize přenášela obrazy dalších rituálních příprav: Růžový člověk v aureole ultrafialového světla mumlá říkadla. Nacvičuje předem: "Buďte vítáni, my vesmírem jsme pluli v dál, avšak nespatřili dosud..." a tak dále. Připomíná všem: "Podle předávané ústní tradice vydávat hluk, jenž nemá hranice."

3. Šišůti.

Konečně "VYPOT" hlásí první komunikaci. Rychle se učí jejich řeč. Zní jako jakési šišlání, sami sebe nazývají Šišůty. Pomalu, trhaně, s přestávkami se blíží.

"Přistaňte, prosím, v připraveném prostoru," vysílá Země.

Šišůti na to: "Nejdražší bratrské bytosti, ovšemže přistaneme...kde to? Vidíš něco?" "Ne, mně nefunguje oko." "Kde jsi?" "Rozpadl jsem se, ale ta druhé půlka odešla."

"Snažte se přistát v připraveném prostoru. Jinak byste mohli poškodit naši civilizaci. Nyní vysíláme charakteristiky přistávacího prostoru: vlnění psí kapy... amplituda ..."

Šišůti si zatím mezi sebou trhlejí: "Nejdražší blížence, zaznamenáváme vaše údaje. Nemějte obavy, skutečně všechno zaznamenáme. Všechno dobře dopadne. Přistaneme tam, kam chcete. Cože? Říkal

jsi něco?" "Že máš zaznamenávat." "Cože, zaznamenávat? Já myslel vymezávat." "Mám jenom náhradní myšlení." "Tak zapni apendix." "Nojo, ale už je pozdě."

Růžový člověk vztekle křičí: "Jak jste proboha vůbec mohli sestrojit tu loď a dostat se až k nám?"

"Přicházíme s nejlepšími úmysly," ševelí Šišůti. "Ó, jak jsme dokonalí, dokonalí a moudří, vše v moudrosti vzkvétá, vše k harmonii spěje... pozor, milí bratři, přistáváme."

4. Přistání.

Huíííí...

Huíííuvíuvíuvíííííí.....

PRÁÁÁÁSK !!!!

"Promiňte, tak docela jsme se netrefili. Nu, ačkoli...vlastně jsme se skoro trefili. Radujte se s námi, bratři, jsme tady!"

"Jak se máme radovat," zuří Růžový člověk, "Když jste anihilovali celé město? Z kvetoucího města AKUDIL zbyl jenom kouřící kráter!"

"Ale vždyť máte mnoho měst. A potom, obyvatelé toho města ani nic nepostřehli! Hlavy měli obalené obrazovkymi. Vlastně je všechno v pořádku, v nejlepším pořádku. Radujme se, veselme se, byl to jen částečný nezdar, ba nebyl to ani nezdar, byl to spíše úspěch, ba určitě, byl to velký úspěch... nejsme sami...nejsme... éééuchjajaja." "Co děláš?" "Blbl. Najdi honem někoho, kdo je zrovna trochu pohromadě." "Tady jsem!" "Kde máš chapadlo?" "Sublimuje mi. Ostatně vyvinul jsem se, už to nejsem já, ale Ró." "Mírni se, to naše pozemské bratry nezajímá."

"Zajímá. Máme tomu rozumět tak, že se dávéte dohromady jakýmsi vlněním nebo vůlí a pak se rychle rozpadáte? A ten proces že se pořád musí opakovat?"

"Je to jako u vás jídlo! Jako jídlo, dobré bydlo! Teď vám zazpíváme naši nejkrásnější píseň o vesmírné pospolitosti. ööö ty širýýý vesmíre... teď jsem to zapoměl, cože jsme zpívali? Ale nic, nic jsme nezpívali!"

"Už toho máme právě dost. Nemůžete si nějak zafixovat, co jste začali dělat a říkat? Jak chcete ospravedlnit tu katastrofu při vašem přistání?"

"Jakou katastrofu? Jaké přistání? Víte, o čem mluví? Já ne. Já osobně jsem vznikl tady na Zemi. A vy?" "Nejsem si jistý..."

5. Jak se s tím vypořádali.

Garanti Jonáš a Eliáš se úpěnlivě chytili límce a ramene Růžového člověka a s veškerou naléhavostí s ním cloumali.

"Takhle to dál nejde... musíme se jich zbavit... za minutu už úplně zapomenou, že tu nejsou doma, a dovedete si představit, jak by to tady pak vypadalo? Těch katastrof a průšvihů?"

Růžový člověk dlouho nepřemýšlel. Zamířil dezintegrační prořezávač do míst, kde "VYPOT" lokalizoval šišůtský koráb, a přitáhl rázně páku.

Šišůtská loď se otřásla a začala podivně vibrovat.

"Porucha!" volali Šišůti. "Upadl nám magnetizér...držte... rozpadá se..."

"To je nám opravdu líto," hilákal Růžový člověk snaživě. "Ale zrovna tohle vlnění je tady na Zemi úplně běžné...můžeme vám s něčím pomoci?"

Ale Šišůti neodpovídali, byli příliš zaměstnáni.

"VYPOT" líčil: "Šišůtská posádka obklopila své plavidlo... drží ho pohromadě veškerou silou svých polí... pomalu se to dává do pohybu..."

"Držme, držme magnetizér, honem domů, do opravy," sborově popěvovali Šišůti a hučeli námahou tak, že jim bylo jen stěží rozumět, "věříme naší skvělé lodi, našim skvělým konstruktérům, věříme našim mudrcům..."

"Zvyšují rychlost, co nevidět dosáhnou hranic sluneční soustavy," konstatoval "VYPOT".

Úspěch, ohromný úspěch," doznívalo nezřetelně.

Jonáš a Eliáš pustili Růžového člověka z křečovitého sevření a hysterický se rozhihňali.

"Nojo," řekl Růžový člověk. "Ale co teď mám o tom historickém setkání říct lidstvu?"

"No co, co," Jonáš a Eliášem se zalykali a škytali; "No přece, že to byl úspěch, ohromný úspěch!"

"Nojo, ale co kvetoucí město Akudil?"

Jonáš s Eliášem zmlkli.

"No," ušklíbl se Jonáš. "Udělejte z nich agresory a ze sebe hrdinu, který je odrazil."

"Když to vezmete, jiná možnost není," potřásl hlavou Eliáš.

Růžový člověk nakrčil nos, jak to všechno zevrubně zvažoval. "Není," souhlasil potom. Odstrkal je před emovizní kameru. Stiskl

jim oběma pateticky a vděčně ruce.

"Jsem vám nekonečně zavázán za pomoc proti těm krvelačným vrahům."

Do očí mu vhrkly slzy radosti a pohnutí.

